

A Prelátus 2013. áprilisi levele

A Prelátus hálát ad Istennek Ferenc pápa megválasztásáért, majd Krisztus feltámadásáról mint történelmi igazságról és a hit alapjáról elmélkedik. Arra buzdít, hogy a szükségét szenvedők iránti, érzelmekben és tettekben megnyilvánuló szeretettel építsük Isten országát itt a földön.

2013.04.09.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Még nagyon frissek az Egyház életének azon nagy jelentőségű pillanatai, amelyeknek tanúi voltunk: egy új római Pápa megválasztására gondolok. Ahogy az ilyenkor történni szokott, megtapasztaltuk a Szentlélek működését és azt, amiről XVI.

Benedek beszélt péteri szolgálatának kezdetén: „Az Egyház él, ez ezeknek a napoknak a csodálatos tapasztalata (...). Az Egyház fiatal. Magában hordozza a világ jövőjét és azért mindnyájunk számára megmutatja az utat a jövő felé. Az Egyház él és mi látjuk ezt: megtapasztaljuk az örömet, amelyet a Föltámadt Krisztus megígért övéinek”.[1]

Mindannyian a Műben az egész Egyházzal együtt nagy örömmel fogadtuk Ferenc pápa megválasztását, aki a lelki élet terén egyfajta lendületet, javulni vágyást hozott magával. Szent József ünnepe, amelyen az új Pápa ünnepélyesen megkezdte szolgálatát az egyetemes

Egyház legfőbb pásztoraként,
különösen kézzelfoghatóvá tette,
hogy az Úr, szent Anyja és a szent
Pátriárka minden pillanatban
örködik az Egyház felett, és hogy
Krisztus Jegyese soha nincs egyedül
az élet viszontagságai és ingadozásai
közepette.

**Hogyan éli meg József a hivatását
Mária, Jézus és az Egyház
őrzőjeként?** – tette fel a kérdést
Ferenc pápa. Majd így válaszolt:
**folyamatosan Istenre figyel, nyitott
a tőle kapott jelekre, készen áll
Isten és nem a saját tervét
megvalósítani. Ugyanezt kéri Isten
Dávidtól (...). Isten nem emberi kéz
építette házat akar, hanem azt,
hogy hűséges legyen a Szavához, a
tervéhez. Maga Isten építi a házat a
Szentlelkével megjelölt, élő
kövekből. József „őrző”, mert tud
Istenre hallgatni, engedi, hogy az Ő
akarata vezesse, és éppen ezért
érzékenyebb a rá bízott emberek**

íránt, képes realizmussal szemlélni az eseményeket, figyel arra, ami körülveszi, és meg tudja hozni a legbölcsebb döntéseket.[2] Amint megjegyeztem a megválasztása előtt és megerősítettem azt követően – mindenben az Atyánkat követve –, már most nagy természetfeletti és természetes szeretettel fordulunk az új Pápa felé, ugyanakkor igyekszünk bőséges imádsággal és önmegtagadással támogatni szolgálatának első lépéseit, amelyek mindig nagy jelentőséggel bírnak.

Tegnap kezdődött a húsvéti idő. Az örömteli *alleluja*, amely a világ minden táján a földről az égbe száll, az Egyház az Úrba vetett megingathatatlan hitéről tanúskodik. Szégyenletes kereszthalála után Jézus új életet, szent emberségében dicsőséggel teljes életet kapott az Atyaistentől a Szentlélek által, amint azt vasárnaponként megvalljuk a Hiszekegyben: ugyanaz a Jézus –

perfectus homo, tökéletes ember –, aki Poncius Pilátus alatt meghalt és akit eltemettek, harmadnapra feltámadott az írások szerint,[3] hogy már soha ne haljon meg, és hogy záloga legyen a jövőbeli feltámadásnak és örök életnek, amelyet remélünk. Ezért mondjuk mi is az Egyházzal együtt: valóban méltó és igazságos, illő és üdvös, hogy minden időben magasztaljunk, Urunk, téged, de különösen most, a húsvéti időben, midőn áldozattá lett értünk Krisztus, a Húsvéti Bárány. Mert ő az igazi Bárány, aki elvette a világ bűneit, halálunkat halálával megtörte, és feltámadásával új életet szerzett nekünk.[4]

Igyekezzünk a Szentlélek segítségével elmélyülni hitünk e nagy misztériumában, amelyre épül – mint az épület az alapokra – az egész keresztény élet. „Krisztus föltámadásának misztériuma valóságos esemény” – tanítja a

*Katolikus Egyház Katekizmusa –,
„melynek az Újszövetség tanúsága
szerint történetileg bizonyított
megnyilvánulásai voltak.”[5] Már
Szent Pál is ezt írta a korintusiaknak:
Elsősorban azt hagytam rátok, amit
magam is kaptam: Krisztus meghalt a
bűneinkért az Írások szerint,
eltemették és harmadnap föltámadt
ismét az Írások szerint; megjelent
Kéfasnak, majd a tizenkettőnek.[6]*

Krisztus feltámadásának teljességgel
kivételes jellege abban áll, hogy szent
embersége, amelyben a Szentlélek
erejéből újra egységet alkot a lélek és
a test, az Atyaisten dicsőségében
teljesen átalakult. Történelmi tényről
van szó, amelyről tökéletesen hiteles
tanúk tesznek bizonytságot,
ugyanakkor olyan tény is, amely
mindenekelőtt a keresztény hit
alapvető tárgya. Az Úr „föltámadott
testében a halál állapotából átmegy
egy időn és téren túli, másik életbe.
Jézus testét a föltámadásban a

Szentlélek eltölti hatalommal;
dicsőségének állapotában az isteni
életben részesedik, úgy, hogy Szent
Pál elmondhatta Krisztusról: Ő a
mennyei ember (vö. 1Kor 15,35-50)”.
[7]

Elmélkedjünk arról, amit Szent
Josemaría írt az egyik
szentbeszédében: ***Krisztus él. Jézus
az Emmanuel: Isten velünk van.
Feltámadása tanúsítja nekünk,
hogy Isten nem hagyja cserben az
övéit (...). Krisztus az Egyházában
él. „De az igazságot mondtam: Jobb
nektek, ha elmegyek, mert ha nem
megyek el, akkor nem jön el
hozzátok a Vigasztaló. Ha azonban
elmegyek, akkor
elküldöm”(Jn16,7). Ez volt Isten
terve: Krisztus a kereszten
haldokolva nekünk adta az
Igazság és az Élet Lelkét. Krisztus
tovább él az Egyházában: a
szentségeiben, a liturgiájában, az
igehirdetésében, minden***

tevékenységében. Krisztus különösen jelen van köztünk az Oltáriszentségben, amelyben nap mint nap nekünk adja magát. Ezért a szentmise a keresztény élet középpontja és gyökere. Minden szentmisén jelen van a teljes Krisztus, a Fő és a Test. Per Ipsum, et cum Ipso, et in Ipso. Hiszen Krisztus az Út, a közvetítő: benne megtalálunk mindent, nélküle üres az életünk. Krisztusban és az ő tanítása szerint így merünk szólni – audemus dicere–: Pater noster, mi Atyánk. Az ég és a föld urát Atyánknak merjük nevezni. Az élő Krisztus jelenléte a Szentostyában a világban való jelenlétének biztosítóka, gyökere és beteljesedése.[8]

A feltámadott Krisztus egyben a világ és a történelem ura: semmi sem történik úgy, hogy Ő ne akarná, vagy meg ne engedné Isten üdvözítő terveinek megvalósulása érdekében.

Szent János a Jelenések könyvében teljes dicsőségében állítja elénk: *a gyertyatartók közt pedig az Emberfiához hasonlót [láttam]. Bokáig érő ruhát viselt, aranyöv övezte mellét. Feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a lobogó tűz, lába, mint a kohóban izzó sárgaréz, hangja, mint a nagy vizek zúgása. Jobbjában hét csillagot tartott, szájából kétélű hegyes kard tört elő, arca pedig olyan volt, mint a teljes erejében ragyogó nap.***[9]**

Az Úr uralma az egész világ és történelem felett megköveteli, hogy mi, a tanítványai minden erőnkkel azon fáradozzunk, hogy az országát építsük itt a földön. Olyan feladat ez, amely nemcsak azt követeli meg, hogy teljes szívünkkel és teljes lelkünkkel szeressük Istent, hanem azt is, hogy érzelmekben és tettekben megnyilvánuló szeretettel, *tettel és igazsággal***[10]** szeressük minden egyes embertársunkat, különösen

azokat, akik nagyobb szükségét szenvednek. Ezért könnyű megérteni – fogalmazott Szent Josemaría – ***azok türelmetlenségét, szorongását és nyugtalan vágyát, akiknek természetes keresztény lelke (vö. Tertullianusz: Apologeticum, 17) nem csügged el a személyes és társadalmi igazságtalanságok láttán, amelyek az emberi szívből fakadhatnak. Olyan sok évszázada élnek együtt az emberek és még mindig oly sok a gyűlölet, oly sok a rombolás, oly sok a fanatizmus a szemekben, amelyek nem akarnak látni és a szívekben, amelyek nem akarnak szeretni.[11]***

Amint jól tudjátok, ez azon témák egyike, amelyek pápasága első pillanatától fogva közel állnak az új Pápa szívéhez. Az Atyánk példájából és tanításából merítve igyekezzünk továbbadni Krisztus szeretetét, a többiek iránti lelki és anyagi törődést

abban a környezetben, ahol dolgozunk, személyes módon, ugyanakkor keresve és sürgetve az együttműködést másokkal, akik szintén szeretnének valamit tenni a szükségét szenvedők megsegítésére. Soha ne felejtsük el, hogy az Opus Dei – Isten akaratából – a madridi külvárosok szegényei és betegei között született és kapott erőre; az Alapítónk nagylelkűen és hősieen gondoskodott róluk, és sok időt szánt rájuk a Mű életének első éveiben. 1941-ben így írt: ***nem kell, hogy emlékeztesselek benneteket – hiszen eszerint éltek –, hogy az Opus Dei a madridi szegények között, a kórházakban és a legnyomorúságosabb negyedekben született: továbbra is törődünk a szegényekkel, a gyerekekkel és a betegekkel. Olyan hagyomány ez, amely soha nem szakad meg a Műben.[12]***

Néhány évvel később Szent Josemaría más, világos szavakkal egészítette ki ezt a tanítását, és e szavak az idő múlásával sem veszítettek időszerűségükből. ***A mostani zavaros időkben – írta – sem a politikában, sem a társadalomban nem tudni, hol a jobb-, a közép vagy a baloldal. De ha a baloldal egyet jelent az azért folytatott küzdelemmel, hogy a szegények jólétben éljenek, hogy mindenki gyakorolhassa az arra való jogát, hogy legalább minimális kényelemben élhessen, hogy dolgozhasson, hogy megfelelő ellátásban részesüljön, ha megbetegszik, hogy kikapcsolódhasson, hogy lehessenek gyermekei és taníttatni tudja őket, hogy tisztességben megöregedjen és gondoskodjanak róla, akkor mindenki másnál baloldalibb vagyok. Természetesen mindezt az Egyház szociális tanításának keretein belül és***

*anélkül, hogy kompromisszumot
kötnék a marxizmussal vagy az
ateista materializmussal,
valamint keresztényellenes
osztályharc nélkül, mivel ezekben
a dolgokban nem tudok engedni.
[13]*

Különösen fájt az Alapítónknak az,
hogy a szegények iránti szeretet
hiánya és közöny olykor a
keresztények között is jelen volt. *A
föld kincsein kevesen osztoznak, a
kultúra javai zárt berkek számára
vannak fenntartva. Akik e
berkeken kívül rekedtek, éheznek a
kenyérre és a tudásra. Életüket,
amely szent, mert Istentől való,
puszta tárgyként, statisztikai
adatként kezelik. Megértem és
osztom ezt a türelmetlenséget,
amely arra készlet, hogy
Krisztusra tekintsek, aki
szüntelenül arra buzdít, hogy
tetteiben valósítsuk meg a szeretet
új parancsát. Életünk minden*

helyzete isteni üzenetet rejt, és választ vár tőlünk a mások iránti szeretetben és odaadásban.[14]

Leányaim és fiaim, elmélkedjünk e szavakról és visszhangozzuk sokak fülébe, hogy a szeretet *új parancsa* mindenki életében ragyogjon és – Krisztus akaratának megfelelően – az Úr tanítványainak megkülönböztető jelévé váljon.[15] Szeretném, ha jobban elmélyednénk az Evangélium szavaiban, melyeket Jézus feltámadása után olvashatunk: *gavísi sunt discípuli viso Dómino*, [16] az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat. Imádkozzunk arról is, hogy a Mester mindig mellettünk van, és fel kell fedeznünk, rá kell néznünk a mindennapi élet rendkívüli és rendes körülményei között, azzal a meggyőződéssel, amelyről Szent Josemaría beszélt: vagy ott találjuk meg, vagy soha nem találunk rá. Ezért Krisztus győzelme után, azon bizonyosság után, hogy ő

számít ránk, a bennünk élő *gaudium cum pace*, öröm és béke új irányt kapott? Természetfeletti és emberi tartalommal egyaránt bír?

Április hónap során az Egyház húsvéti öröme és Péter új utódja mellett más okok is örömmel töltenek el minket, főként Szent Josemaría első áldozásának és bérmlálásának évfordulója április 23-án. Milyen jó alkalmat kínál ez arra, hogy a közbenjárására a következő hetekben bőséges fényt és a Szentlélek erejét kérjük Ferenc pápa, az Anyaszentegyház és az egész emberiség számára! Elárulom nektek, hogy élvezettel ismétlem át az Opus Dei történetét, amely ***Isten irgalmának története***, és azt kérem a Szentháromságtól, hogy ugyanígy történjen mindnyájatokkal: nem emlékekből élünk, hanem az abból fakadó örömből, hogy Isten kezét látjuk a Mű egész történetében, Szent Josemaría életében.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok

+ Javier

Róma, 2013. április 1.

[1] XVI. BENEDEK: A péteri szolgálat
kezdete alkalmából bemutatott
szentmisén elhangzott szentbeszéd,
2005. április 24.

[2] FERENC PÁPA: A péteri szolgálat
kezdete alkalmából bemutatott
szentmisén elhangzott szentbeszéd,
2013. március 19.

[3] RÓMAI MISEKÖNYV: Nicea-
konstantinápolyi hitvallás

[4] RÓMAI MISEKÖNYV: Húsvéti
prefáció I.

[5] *Katolikus Egyház Katekizmusa*,
639

[6] 1Kor 15,3-5

[7] *Katolikus Egyház Katekizmusa*,
646

[8] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa (Találkozni Krisztussal)*, 102

[9] *Jel* 1,13-16

[10] 1Jn 3,18

[11] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa (Találkozni Krisztussal)*, 111

[12] SZENT JOSEMARÍA: *Útmutatás*,
1941. december 8., 57. pont

[13] SZENT JOSEMARÍA: *Útmutatás*,
1935. május / 1950. szeptember 14.,
146. lábjegyzet

[14] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa (Találkozni Krisztussal)*, 111

[15] Vö. *Jn* 13,34-35

[16] *Jn* 20,20

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2013-aprilisi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2013-aprilisi-levele/)
(2025.08.10.)